

Indigové DĚTI

Dnes je výjimka, když některé dítě takto diagnostikováno není. Lékaři to nazývají Aspergerův syndrom a přirovnávají k autismu a předepisují dětem sedativa. Pokud se ale podobná charakteristika hodí na více než polovinu současných dětí, není spíše problémem v normách než v dětech? Co je vlastně tedy normální?

Myslím, že každý jen trochu vnímavý jedinec si musel všimnout, že se s lidmi i se Zemí něco zásadního děje. Vyvíjíme se tak, jak se vyvíjí vesmír a nejen po stránce tělesné, ale taky duchovní. Lidé se začínají stále více zaměřovat na hodnoty, které nenajdeme ve vnějším světě, ale pouze „vnitř sebe“. A právě k tomu nás mají přivést indigové děti.

Zhruba od roku 2000 přicházejí na svět prakticky pouze děti, které mají základní barvu aury indigově modrou. I podle toho lze určit jejich velice vysokou úroveň vědomí. Jsou to tedy bytosti, které přišly učit nás to, co oni již dávno znají...

Zpočátku to tak ale vůbec nemusí vypadat. Indigové děti bývají buď přehnaně hyperaktivní, nebo naopak uzavřené do svého světa. Často mají jen naprosto minimální potřebu spánku, stále vyžadují pozornost a jejich výchova bývá velice náročná na rodičovskou psychiku. To, co je důležité pro Vás, jim se bude zdát naprosto nepodstatné. Jakkoli je pomocí výchovy „zlomit“, je naprosto nemožné.

Indigové děti mají obrovský vnitřní svět, který si vysvětluje jako jejich velkou „fantazii“. Až se často zdá, jakoby tady ani nebyly přítomny. Tento svůj druhý svět vnímají ale jako naprosto reálný. Hrají a povídají si s „imaginárními kamarády“, budou vám popisovat, že vidí duchy nebo anděly, mohou Vám spontánně vyprávět zážitky ze svých minulých životů, nebo jiných existencí, budou vám popisovat třeba složité konstrukce strojů, o kterých nemáte ani tušení, dokáží malovat podle vás naprosto nelogické obrázky, apod. A na jakékoli nepochopení mohou reagovat až agresivitou. Ovšem na druhé straně vás tytéž děti překvapí až přehnanou citlivostí.

Všimli jste si, že děti, které se poslední dobou rodí, jsou jiné, než jsme byli my? Já si nepamatuji, že by některý z mých spolužáků byl "hyperaktivní" a nebo trpěl "lehkou mozkovou dysfunkcí".

Indigové děti to nemají s námi vůbec lehké. Představte si, že by vás teď, se vším, co víte, někdo vzal a vysadil někde v pravěku u jeskyně mezi pravěké lidi a řekl vám, že tady teď máte šířit poznání. Ti lidé by neznali ani oheň a chodili v zimě polonazí. A vy byste se jim snažili vysvětlit, že to jde i jinak. Ovšem jediný jejich argument by byl kyj. Tak asi tak nějak se indigové děti cítí mezi námi.

"Jediným výchovným prostředkem, který má v případě těchto dětí význam, je láska."

Dejte jim najevo, že je milujete za každých okolností, že to je to, co se nikdy nezmění. Ale pozor. To neznamená, že na ně platí tzv. americká výchova: „Můj miláček má dovoleno všechno“. Naopak. Tyhle děti potřebují jasně vymezit mantinely. Náš svět je pro ně naprosto cizí. Už pro jejich vlastní

bezpečnost je to důležité. Ovšem mezi těmi mantinely by měl zůstat prostor, který je zcela jejich a do kterého jim nebudeme nijak zasahovat. Velice brzy bychom měli nechat zodpovědnost za jejich věci pouze jim. Nic nedělat ani neřešit za ně. Věřte, že to ocení.

"Obrovským problémem bývá nástup indigových dětí do školy."

Systém našeho školství není bohužel na tyto děti připraven. Jakékoli mechanické učení se látky pro ně nemá význam. A budou je tedy odmítat. Indigové děti ale budou s nadšením dělat to, co bude pro ně mít jaksi globálnější význam a smysl. Rádi vám vypočítají i složitý výpočet, pokud bude v praxi využitý pro něco smysluplného, pokud to může někomu konkrétně pomoci. Ale dělat cokoli jen proto, že to je učební látka a máme to v osnovách? To pro ně ztrácí jakýkoli smysl. Zrovna tak nechápou, proč by se měli učit kvůli známám. To přece není smysluplná motivace. K čemu je to pro ostatní lidi nebo svět dobré?

Uvědomte si, proč se na náš svět narodili. Aby nás přivedli k tomu, co je skutečně v životě důležité. A dobře vědí, že to nejsou ani peníze, ani kariéra. Proto s takovými argumenty, jako motivaci k učení ve škole, patrně neuspějete.

Stejně tak to funguje i v každodenní výchově takových dětí. Rozhodně neprojde častý rodičovský argument: „Proč? Protože jsem to řekla!“. Pokud po nich

něco chcete, je třeba vysvětlit, proč to je pro vás důležité. Pokud to vysvětlíte tak, že to i dítě přijme jako důležité, máte vyhráno.

V žádném případě na ně naplatí tělesné tresty. Vždy je třeba dítě přivést k tomu, aby pochopilo. Ne aby podlehlo násilím. Indigové děti jsou velice vnímavé na pocity druhých. To je cesta, jak je možné, aby vás pochopili. Můžete například říct: „Víš, když tolik nahlas křičíš, tak já se leknu a klepe se mi srdíčko, až se mi chce plakat a je mi to nepříjemné.“ Uvidíte, že na tohle Vaše dítě uslyší. Je tady především proto, aby druhým pomáhalo a ne jim ubližovalo. Pokud je ale výchova takového dítěte vedena špatně a s nepochopením, třeba pomocí trestů a násilí, indigové dítě uvnitř cítí, že svůj úkol nedokáže splnit a má tendenci obrátit své emoce proti sobě a okolí. To jsou potom děti, které dokáží vzít zbraň a obrátit ji proti spolužákům. I tohle jsou indigové děti.

"Nejdůležitější je si uvědomit, že naše dítě je v rodině dokonalým indikátorem toho, jak jsme na tom my sami."

Pokud budete ve svém životě dělat cokoli proti sobě, nebo něco, v čem se necítíte dobře a nedokážete to změnit, poznáte to bezpečně podle toho, že dítě začne být naprosto nesnesitelné nejen v chování, ale může se to odrážet i na jeho zdravotním stavu. Nevěřte, že před nimi cokoli utajíte. Jejich mimosmyslové vnímání jim odhalí naprosto všechno. Nelžete jim, že vaše manželství je v pořádku, když to tak není. Říkejte jim pravdu formou, kterou budou schopni pochopit. Jsou tady proto, aby vy jste změnili svůj přístup a právě proto si jako rodiče vybrali vás, aby vám pomohli najít skutečnou hodnotu Vás samých i tohoto světa. Jakmile změníte svůj vlastní přístup k životu, budete dělat je to, čemu skutečně věříte a budete žít v souladu sami se sebou, budete mít to nejhodnější a nejmoudřejší dítě na světě.

Poslouchejte, co říkají vaše děti už od nejútlejšího věku. Podporujte jejich sebevědomí, dávejte jim najevo, jak jsou výjimeční a důležité. Potřebují to. Věřte jim, diskutujte s nimi, milujte je. Mají proti vám obrovskou intuici a vědí velice dobře, co je pro ně dobré a co ne.

"To, co vnímají není jejich fantazie, ale skutečný svět, ze kterého se my můžeme hodně a hodně naučit."

Kateřina Pokorná
www.tetakaterina.cz